

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 3To/52/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3721010987
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 04. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Hargaš
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2023:3721010987.2

Uznesenie

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Hargaša a sudcov JUDr. Milana Straku a JUDr. Michala Eliaša, v trestnej veci proti obžalovanému E. D., nar. XX.X.XXXX v W., trvale bytom F. E. XX, W., Česká republika, t. č. vo výkone trestu odňatia slobody vo Väznici Plzeň, Klatovská 202, Plzeň, Česká republika, trestne stíhanému pre prečin porušovanie domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., na verejnom zasadnutí dňa 27.4.2023 prejednal odvolanie obžalovaného E. D. proti rozsudku Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.6.2022, sp. zn. 12T/88/2021 a takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. sa odvolanie obžalovaného z a m i e t a, pretože nie je dôvodné.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.6.2022, sp. zn. 12T/88/2021, bol obžalovaný E. D. uznaný vinným zo spáchania prečinu porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. e), Tr. zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistenom čase od 17.00 h, dňa 08.11.2019 do 13.10 h dňa 11.11.2019, preliezol uzamknuté oplotenie pozemku rodinného domu č. 249 v obci Lednica, okres Púchov, kde s použitím nájdenej železnej tyče poškodil zámok uzamknutých vchodových dverí domu v podielovom spoluvlastníctve L. T. a D. H., neoprávnene vošiel dnu, kde nezisteným spôsobom poškodil zámok uzamknutých dverí na spálni domu, ktorú prehľadal, následne na mieste skonzumoval bonboniéru zn. Maraska a vypil 2 ks pív zn. Zlatý Bažant '73 v sklenených fľašiach a napokon z miesta odcudzil 3 ks plechovkových pív zn. Zlatý Bažant '73, fľašu alkoholu zn. Jim Beam o objeme 0,71,3 ks doma vyrobených dýk o dĺžke asi 25 cm v kožených puzdrách a plastovú baterku čierno-červenej farby nezistenej značky a typu, čím spôsobil L. T., trvale bytom K. 1. E. XXX/XX, H., odcudzením bomboniéry, pív a fľaše alkoholu zn. Jim Beam škodu celkom 15,63 €, T. T., trvale bytom K. 1. E. XXX/XX, H., odcudzením dýk a plastovej baterky a vypitím pív škodu celkom 50,60 € a L. T. a D. H., trvale bytom A. XXX, okres H., poškodením zariadenia domu škodu celkom 75,62 €.

Za to bol odsúdený podľa § 194 ods. 2, § 38 ods. 2, 3, § 36 písm. l), n), § 37 písm. m), m) Tr. zákona na trest odňatia slobody vo výmere 1 rok, na výkon ktorého trestu bol podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Súčasne bol obžalovanému podľa § 60 ods. 1 písm. a) Tr. zákona uložený trest prepadnutia veci - 1 ks dreveného dláta a podľa § 287 ods. 1 bol obžalovaný zaviazaný nahradiť trestným činom škodu spôsobenú poškodenej L. T. vo výške 91,25 € a T. T. vo výške 50,60 €.

Citovaný rozsudok okresného súdu nenadobudol právoplatnosť, pretože obžalovaný prostredníctvom svojho obhajcu podal v zákonnej lehote proti nemu písomne odvolanie proti výrokom o treste. Obhajoba

v úvode písomného odôvodnenia odvolania poukázala na obsah výrokovej časti napadnutého rozsudku. Ďalej uviedla nasledovné:

„Mám za to, že Rozsudkom uložený trest odňatia slobody v trvaní 1 rok nie je primeraný vzhľadom na špecifické okolnosti daného prípadu a moje osobné pomery založené v čase spáchania skutku, ktoré odôvodňujú mimoriadne zníženie trestu pod zákonom ustanovenú dolnú hranicu trestnej sadzby trestu odňatia slobody podľa ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona.

V prvom rade poukazujem na to, že predmetného skutku som sa síce dopustil vedome, nie však s úmyslom spôsobiť škodu poškodeným, či seba nezákonne majetkovo obohatiť, ale primárne z dôvodu, že som bol celý premočený, uzímený a značne ustatý z cesty, ktorú som v priebehu štyroch dní absolvoval pešo, v nepriaznivom jesennom počasí, až z Tatier.

Zohľadňujúc pritom mieru spoločenskej nebezpečnosti môjho konania, je zrejmé, že tá je s ohľadom na následky skutku, výšku spôsobenej (výlučne materiálnej) škody, či spôsob spáchania skutku, nepatrná, resp. určite nie vyššia ako malá. V tejto súvislosti poukazujem aj na výšku vyčíslenej škody, ktorá ani v súčte nedosahuje výšku malej škody v zmysle ust. § 125 ods. 1 Trestného zákona.

Vychádzajúc z toho, som ochotný znášať následky môjho konania, ktoré bolo v podstate vynútené opísanými objektívnymi faktormi prameniáciami z mojej, v tom čase, značne nepriaznivej a v podstate bezvýhodnovej životnej situácie (bezdomovectva), to však v rozsahu primeraného a spravodlivého trestu.

Ako som už spomenul, keďže som v čase spáchania skutku bol bezdomovcom, a teda nemal som možnosti ani prostriedky na to, aby som si po niekoľkodňovej pešej ceste z Vysokých Tatier (v nepriaznivom počasí), dojednal ubytovanie, prípadne našiel iné prístrešie, kde by som sa v teple prezliekol, vysušil a ohrial, bol som de facto odkázaný vstúpiť do predmetného domu poškodených, v ktorom som zotrval len nevyhnutne potrebný čas.

Poukazujem tiež na skutočnosť, že dom sa v čase spáchania skutku z vonku javil ako opustený, resp. neobývaný, nevstupoval som doň s úmyslom obohatiť sa o cudzie veci, ale výlučne z dôvodu odpočinku a zabezpečenia aspoň elementárnych životných potrieb, teda ako

na miesto poskytujúce možnosť na prespať a aspoň dočasné zabezpečenie sucha a tepla.

Žiadnym spôsobom tým nejdem znižovať svoju zodpovednosť za predmetný skutok, avšak jediné, čo v danom trestnom konaní legitímne požadujem je, aby tieto výnimočné okolnosti, pre ktoré som sa opísaného konania dopustil, súd náležite vyhodnotil a reflektoval pri uložení trestu, k čomu podľa môjho názoru doposiaľ nedošlo v dostatočnej, resp. spravodlivej miere.

V súvislosti so skutočnosťami uvedenými v tomto odvolaní považujem za relevantné poukázať na aplikačnú prax, resp. zjednocujúce stanovisko Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktoré bolo zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 44/2017, v zmysle ktorého:

„Ak možno páchatelovi trestného činu pri uzavretí a schválení dohody o vine a treste mimoriadne znížiť trest podľa § 39 ods. 2 písm. d/, ods. 4 Trestného zákona, teda v situácii vopred dohodnutého trestu, možno (teda nie obligatórne) naposledy označené ustanovenie per analogiam a pri použití argumentu a *minor ad maior* (od menšieho k väčšiemu) použiť aj v prípade uznania viny podľa § 257 ods. 1

písm. b/, c/ Trestného poriadku (po prijatí takého vyhlásenia súdom), keďže páchatel' (procesne ako obžalovaný) neodvolateľne prijal všetky právne účinky uznania viny (dokonca) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu.“

A zároveň poukazujem aj na obsah odôvodnenia uznesenia Krajského súdu Nitra zo dňa 04.06.2019, sp.zn. 1To/45/2019, v zmysle ktorého:

„Pri uznaní viny obžalovaného spôsobom predpokladaným v § 257 Trestného poriadku, na mimoriadne zmiernenie trestu nemusia byť nevyhnutne naplnené kritériá výnimočnosti v takej intenzite ako to predpokladá v § 39 odsek 1 Trestného zákona.“

Nadväzujúc na citované rozhodnutia, je na mieste zdôrazniť, že som sa k spáchaniu skutku výslovne priznal už v rámci mojej prvej výpovede v predmetnom trestnom konaní (už v rámci prípravného konania), a spôsob spáchania skutku som detailne popísal a oľutoval.

V konaní pred súdom, som z dôvodu mojej neúčasti na hlavnom pojednávaní (na konanie ktorého som, ale dal svoj súhlas), síce z právno-formálneho hľadiska nemohol spraviť vyhlásenie v zmysle ust. § 257 Trestného poriadku o vine, avšak opätovne akcentujem, že od mojej výpovede sa k spáchaniu skutku v celom rozsahu priznávam a som ochotný akceptovať trest, ktorý bude primeraný a spravodlivý, a teda ktorý bude zohľadňovať všetky okolnosti a osobitosti daného prípadu, tak ako to vyžaduje zásada individualizácie a proporcionality ukladaného trestu, resp. ostatné zásady ukladania trestov v zmysle ust. § 34 Trestného zákona.

V tejto súvislosti tiež poukazujem na to, že prostredníctvom môjho ustanoveného obhajcu som písomným podaním zo dňa 22.07.2021 sám aktívne inicioval začatie konania o dohode o vine a treste, ktorého obligatórnou zákonnou podmienkou je priznanie sa k spáchaniu skutku.

Napriek tomu, že v zmysle písomnej odpoveď zo strany Okresnej prokuratúry v Považskej Bystrici zo dňa 26.07.2021, bol môj podnet založený do vyšetrovacieho spisu, som o prípadnom začatí konania o Dohode o vine a treste informovaný nebol, naopak, zo strany Okresnej prokuratúry v Považskej Bystrici bola na súd podaná obžaloba v danej veci.

Rovnako tak v rámci hlavného pojednávania bolo konanie o dohode o vine a treste odmietnuté zo strany prokurátora, preto akákoľvek moja prípadná snaha, či vôľa v tomto smere ostala bez reálneho významu.

Pritom aj samotné konania o dohode o vine a treste môže byť v zmysle ust. § 39 ods. 2 písm. d) Trestného zákona dôvodom na mimoriadne zníženie trestu pod zákonom ustanovenú spodnú hranicu trestnej sadzby, ktorému nie z dôvodov na mojej strane napokon nedošlo, avšak v zmysle citovaného rozhodnutia R 44/2017 NS SR pripustil možnosť použitia per analógiám ustanovenia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu aj v prípadoch, keď k dohode o vine a treste napokon nedošlo.

V neposlednom rade, vychádzajúc zo zásad ukladania trestov v zmysle ust. § 34 Trestného zákona, ako aj zo zásad plynúcich z právnej teórie a rozhodovacej praxe súdov, poukazujem na absenciu proporcionálnej časovej následnosti medzi spáchaním skutku a uložením trestu.

Akcentujúc požiadavku spravodlivosti, resp. z nej plynúci princíp včasnosti ukladania trestov, teda primeranej časovej následnosti medzi skutkom a trestom, poukazujem na to, že k spáchaniu

predmetného skutku došlo v čase od 08.11.2019 do 11.11.2019; pričom k vzneseniu obvinenia mojej osobe došlo uznesením zo dňa 07.10.2020 a k vyhláseniu (toho času neprávoplatného) Rozsudku na súde prvého stupňa, a tým aj k uloženiu trestu, došlo až dňa 29.06.2022, teda skoro dva roky od vznesenia obvinenia a takmer tri roky po spáchaní skutku, a to v pomerne skutkovo jednoduchej trestnej veci.

Akcentujúc tieto okolnosti, objasnenie predmetného skutku, ani uloženie trestu nemožno považovať za včasné, pričom aj v tejto súvislosti opätovne dávam do pozornosti odvolacieho súdu, že už pri mojom prvom výsluchu zo dňa 08.07.2021, som sa k skutku v celom rozsahu priznal a tento som pomerne detailne opísal, čo ešte väčšmi mohlo orgánom činným v trestnom konaní napomôcť k včasnému ukončeniu vyšetrovania a následnému prejednaní veci súdom v primeranom čase, k čomu ale z neznámych a mnou nezapríčených dôvodov nedošlo.

Svojím konaním som nielenže nezdržoval, ale ani inak negatívne neovplyvňoval postup OČTK, naopak, aktívne som prispel svojou výpoveďou k objasneniu skutku. Nariadených procesných úkonov som sa osobne, alebo prostredníctvom ustanoveného obhajcu vždy riadne zúčastňoval a vyšetrovaniu skutku som napomáhal, čo priznal aj konajúci súd v rámci odôvodnenia svojho Rozsudku, kedy na mojej strane vzhľadol poľahčujúcu okolnosť aj v zmysle ust. § 36 písm. n) Trestného zákona, čím sa pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností preklopil v prospech poľahčujúcich okolností v pomere 2 : 1.

Medzi spáchaným skutkom a uloženým trestnom preto absentuje primeraná časová následnosť, čím je narušený účel ukladaného trestu, čo možno tiež považovať za dôvod pre aplikáciu ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona, a teda pre mimoriadne zníženie trestu pod zákonom ustanovenú spodnú hranicu.

Prezentovaný postulát ohľadne korelácie medzi neprimeranou dĺžkou trestného konania a založením dôvodu na aplikáciu mimoriadneho zníženia ukladaného trestu opieram okrem iného o rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR pod č. R 10/2011, v rámci ktorého NS SR uviedol nasledovné:

„Dĺžka konania, ktoré s prihliadnutím na obťažnosť veci, postoj obvineného k trestnému stíhaniu a procesný postup orgánov činných v trestnom konaní alebo súdu výrazne a neprimerane presahuje dĺžku konania v porovnateľných veciach, je takou okolnosťou prípadu, ktorá môže odôvodniť pri ukladaní trestu použitie mimoriadneho zmierňovacieho ustanovenia podľa § 40 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 (teraz § 39 ods. 1 Tr. zák.) a uloženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej zákonom.“

Vychádzajúc aj z citovaného súdneho rozhodnutia, mimoriadne zníženie trestu možno kvalifikovať ako osobitný prostriedok „kompenzácie“ za nerešpektovanie práva obvineného na spravodlivý súdny proces, ktoré v sebe obsahuje aj právo na prejednanie veci v primeranej lehote.

Je pritom nepochybné, že čím dlhšie trvá trestné konanie, tým viac sa narušuje časová väzba medzi trestným činom a ukladaným trestom, a tým v priamej úmere klesá sledovaný účel trestu v podobe účinnej výchovy páchatel'a.

Napokon, pokiaľ súd v napadnutom Rozsudku poukazuje na to, že v mojom prípade nie je dôvod na mimoriadne zníženie trestu aj vzhľadom na potrebu ochrany spoločnosti (pred prípadným pokračovaním v trestnej činnosti), zastávam názor, že konajúci súd nepostupoval v súlade s primeranou aplikáciou subsidiarity trestnej represie (ukladania trestov), pretože v prípade, ak považoval za nevyhnutné chrániť spoločnosť v rámci svojej jurisdikcie, bolo tento účel možné dosiahnuť aj menej významným zásahom do mojich základných ľudských práva, teda nie automaticky uložením trestu odňatia slobody, ale napr.

uložením iného druhu trestu obmedzujúceho primárne slobodu pohybu a zotrvania na území cudzieho štátu (keďže som občanom ČR a teda cudzincom), či prípadne postupom v administratívnom konaní podľa príslušných ust. zákona č. 404/2011 Z.z. o pobyte cudzincov.

Na dosiahnutie súdom notifikovaného účelu trestu nie je preto nevyhnutné a ani primerané uloženie trestu odňatia slobody (bez podmiennečného odkladu), ale tento súdom sledovaný účel bolo možné dosiahnuť aj menej závažnými prostriedkami zásahu do mojich základných ľudských práv.

V tomto smere si dovoľujeme poukázať aj na obsah Nálezu pléna Ústavného Súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.11.2012, sp.zn. PL ÚS 106/2011, v rámci ktorého sa plénum ÚS SR vyjadrilo sice primárne k aplikácii asperačnej zásady, podporne však tiež k požiadavke individualizácie a primeranosti trestov, pričom ÚS SR uviedol nasledovné:

„Je totiž neospravedliteľné, aby právo páchatel'a na primeraný trest zodpovedajúci jeho trestnému činu bolo obetované kolektívnemu spoločenskému záujmu bezpečnosti, pričom zahraničné kriminologické a penologické výskumy navyše celkom presvedčivo preukazujú, že neprimerané sprísňovanie trestnej represie, ktoré obvykle (pod vplyvom médií a vysokej miery punitivity obyvateľstva) predstavuje produkt emocionálnej a populistckej trestnej politiky, neprispieva k dosiahnutiu žiadneho pozitívneho výsledku v podobe zníženej kriminality, ale jeho jediným preukázateľným efektom sú chronicky preplnené väznice a rastúci index väzenskej populácie.

Zákonodarca ani v rámci boja s kriminalitou nesmie opúšťať základné dlhodobé konštanty moderného demokratického právneho štátu rešpektujúceho a chrániaceho základné ľudské práva a slobody (vrátane základných ľudských práv a slobôd páchatel'a trestného činu), a to predovšetkým požiadavku primeranosti, zásadu pomocnej úlohy trestného práva a poňatie trestného práva ako prostriedku ultima ratio, ako aj princíp humanity trestného práva.

Taktiež možno konštatovať, že v prípade, ak by súd v danej veci ukladal súhrnný trest, bolo by možné uvažovať o naplnení podmienok pre aplikáciu upustenia od uloženia trestu v zmysle ust. § 44 Trestného zákona, keďže už uložený trest (súdom ČR), ktorý aktuálne riadne vykonávam v ústave na výkon trestu v Plzni, a ktorý by mal trvať až do 05.06.2023, by bol vzhľadom na svoju povahu a dĺžku dostatočný pre naplnenie účelu trestu, a to aj vo vzťahu k predmetnému skutku, ktorý sa mi kladie za vinu. Aplikácia ust. § 44 Trestného zákona pritom nie je možná výlučne z dôvodu, že som bol odsúdený súdom cudzieho, resp. môjho domovského štátu.

Opätovne preto zdôrazňujem, že som sa predmetného skutku nedopustil s úmyslom či pohnútkou obohatiť sa na úkor poškodených, prípadne spôsobiť im škodu, ale výlučne z dôvodu čo i len dočasného uspokojenia svojich elementárnych ľudských potrieb, čo je podľa môjho názoru determinujúce pre mieru závažnosti predmetného skutku, ktorú skutočnosť súd v rámci svojho rozhodnutia nereflektoval dostatočne, výsledkom čoho bolo uloženie neprimeraného, a teda aj nespravodlivého trestu.

Pokiaľ ide o výrok o náhrade škody, tento napádam z dôvodu, že nárok poškodených nebol dostatočne zistený, ustálený, resp. preukázaný.

Údajne odcudzenú prenosnú plastovú baterku /"svítilnu"/, som z predmetného objektu (rodinného domu / chaty) nevzal a rovnako tak som žiadnym spôsobom nepoškodil vnútorné dvere v objekte vedúce do spálne, tak ako to uviedli vo svojich výpovediach poškodený, pričom nebola v konaní dostatočne preukázaná príčinná súvislosť medzi spáchaným skutkom a údajnou škodou notifikovanou poškodenými.

Teda uplatnený nárok poškodených na náhradu škody výslovne popieram ako riadne nepreukázaný a neustálený, pričom z dôvodu primeranej opatrnosti tento namietam v celom jeho rozsahu a voči obom poškodeným.

S poukazom na vyššie uvedené, mám za to, že trest uložený napadnutým Rozsudkom nebol uložený v súlade so zásadami ukladania trestov podľa § 34 ods. 1, ods. 4 v spojení s ust. § 38 ods. 2 Trestného zákona, najmä so zreteľom na okolnosti, za ktorých došlo k spáchaniu tohto skutku, jeho následky - výšku spôsobenej škody, závažnosť, pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností a v konečnom dôsledku ani s ohľadom na moje pomery ako páchatela.

Uvedomujem si zodpovednosť za svoje vlastné konanie, ktorej zodpovednosti sa nevyhýbam, naopak túto som ochotný prevziať, napriek tomu však nepovažujem Rozsudkom uložený trest za spravodlivý ani za zákonný.

V kontexte s tým navrhujem a zdvorilo žiadam odvolací súd - Krajský súd v Trenčíne, aby zrušil Rozsudok Okresného súdu Považská Bystrica zo dňa 29.06.2022, č. k. : 12T/882021-227 /podľa § 321 ods. 1 písm. b) a e) Trestného poriadku, a to v časti napadnutých výrokov a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku, po zrušení tohto rozsudku (v napadnutej časti), vrátil vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol; alternatívne, aby v zmysle ust. § 322 ods. 3 Trestného poriadku vo veci rozhodol sám odvolací súd.“

K odvolaniu obžalovaného sa písomne vyjadril prokurátor nasledovne:

S vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Považská Bystrica sp. zn. 12T/88/2021 zo dňa 29.06.2022 sa v celom rozsahu stotožňujem, pretože tento bol vyhlásený v intenciách záverečnej reči a návrhu prokurátora intervenujúceho na hlavnom pojednávaní. K argumentu obhajoby, že súd pri ukladaní trestu odňatia slobody neaplikoval ustanovenie § 39 ods. 1 Tr. zák. považujem za potrebné uviesť, že súd postupoval v súlade so zásadami na ukladanie trestov v zmysle § 34 Tr. zák.

Obžalovaný Milan Jelínek bol v čase skutku nezamestnaný a bezdomovec, ako uviedol vo svojej výpovedi. Doposiaľ bol v Českej republike odsúdený celkovom 24 krát, z toho 23 krát v období od roku 1991 do roku 2014. Viaceré z jeho odsúdení sa týkajú práve majetkovej trestnej činnosti. Naposledy bol odsúdený Okresným súdom Prostějov v Českej republike pod sp. zn. 3T/48/2020 dňa 26.05.2020, rozsudkom, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 16.06.2020, za obdobnú trestnú činnosť, na nepodmienečný trest odňatia slobody, ktorý v súčasnosti vykonáva vo väznici Plzeň, Česká republika.

Ako v odôvodnení napadnutého rozsudku konštatovala aj samosudkyňa, v prípade obž. E. neboli zistené žiadne mimoriadne okolnosti odôvodňujúce aplikáciu § 39 Tr. zák., ktorých rozsah a význam by prekročoval hranice bežné pre priznanie statusu poľahčujúcich okolností akceptovaných súdom.

Obžalovaný napriek svojej kriminálnej minulosti snahu zmeniť svoj život, riadne sa zamestnať a uspokojovať svoje životné potreby zákonným spôsobom nepreukázal, práve naopak, trestnej činnosti obdobného charakteru sa dopúšťa opakovane aj v súčasnosti, čo z hľadiska ochrany spoločnosti pred ním samým a potreby zabránenia mu v páchaní ďalšej trestnej činnosti vylučuje uloženie iného trestu než trestu odňatia slobody, ako to navrhuje v odôvodnení svojho odvolania.

Pokiaľ sa týka napadnutého výroku o povinnosti nahradiť poškodeným škodu v rozsahu priznanom súdom, nestotožňujem sa so záverom obžalovaného, že nárok poškodených nebol dostatočne zistený, ustálený, resp. preukázaný. Práve naopak, tento bol v priebehu trestného konania preukázaný výpoveďami poškodených L. T., T. T. a D. H., v kontexte zápisnice o obhliadke miesta činu s fotodokumentáciou, ako aj odborným vyjadrením spoločnosti JHS, s. r. o. k výške spôsobenej škody.

Z uvedených dôvodov navrhujem, aby Krajský súd Trenčín odvolanie obž. E. D. podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. T. R., podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietol.“

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní, prokurátor krajskej prokuratúry navrhol odvolanie obžalovaného podľa § 319 Tr. por. ako nedôvodné zamietnuť. Obhajoba zotrvala na podanom odvolaní a jeho dôvodoch a navrhla mu vyhovieť.

Krajský súd, ako súd odvolací, nezistiac dôvody pre rozhodnutie podľa § 316 Tr. por., na podklade podaného odvolania na verejnom zasadnutí preskúmal v rozsahu a z dôvodov podľa § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo. Svoju prieskumnú povinnosť odvolací súd okrem vytýkaných chýb zamerail aj na prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, avšak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Na základe vykonania svojej prieskumnej povinnosti v uvedených zákonných medziach odvolací súd dospel k záveru, že odvolania obžalovaného nie je dôvodné.

Pokiaľ ide o správnosť postupu okresného súdu, ktorý predchádzal vydaniu odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu o uloženom treste odňatia slobody, z obsahu dôvodov odvolania vyplýva, že v odvolaní nie sú vytýkané chyby takéhoto procesného charakteru, pričom odvolací súd nezistil v postupe okresného súdu ani existenciu takýchto procesných chýb, v odvolaní nevytýkaných, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 317 ods. 1 Tr. por.

Z podaného odvolania obžalovaného a jeho dôvodov vyplýva, že obžalovaný namieta neprimeranú prísnosť uloženého trestu v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku a nepreukázaný nárok poškodených na náhradu škody v zmysle § 321 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku. S uvedenými odvolacími námietkami sa odvolací súd nestotožnil.

Na základe preskúmania veci odvolací súd zistil, že okresný súd pri prevahe poľahčujúcich okolností podľa § 36 písm. l), n) Tr. zákona (obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval a napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti) nad priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. m) Tr. zákona (obžalovaný bol už za trestný čin odsúdený) uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom upravenej (zniženej) trestnej sadzby trestu odňatia slobody v rozpätí od 1 roka do 3 rokov a 8 mesiacov. Pri ukladaní trestu odňatia slobody okresný súd zohľadňoval predovšetkým osobu obžalovaného, jeho doterajší spôsob života a závažnosť konania obžalovaného, na ktorého bolo v minulosti opakované, ale neúspešne, pôsobené výkonom nepodmienečných trestov odňatia slobody. Okresný súd z uvedeného vyvodil záver o potrebe uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody, pričom okresný súd súčasne nezistil žiaden dôvod na mimoriadne zníženie trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona.

Po preskúmaní správnosti a zákonnosti odvolaním obžalovaného napadnutých výrokov o treste sa odvolací súd stotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu o potrebe uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody obžalovanému. Z hľadiska možnosti naplnenia účelu trestu podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. je podľa názoru odvolacieho súdu rozhodné, že obžalovaný má v registri trestov z Českej republiky 24 záznamom prevažne pre úmyselnú trestnú činnosť, za ktorú mu boli opakované ukladané nepodmienečné tresty odňatia slobody. Zo zistení okresného súdu tak vyplýva, že doterajšie výkony trestov odňatia slobody nevedli k dosiahnutiu výchovného účelu trestu u obžalovaného v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zák. a neodradili ho od páchania ďalšej úmyselnej trestnej činnosti. Podľa názoru odvolacieho súdu uvedené skutočnosti svedčia o zjavnej neúčte obžalovaného k záujmom chráneným Trestným zákonom, u ktorého zistená dlhotrvajúca recidíva značne zvyšuje mieru závažnosti jeho

konania. Preto z hľadiska ochrany spoločnosti a nemožnosti dosiahnutia nápravy u obžalovaného v zmysle § 34 ods. 1 Tr. zákona by uvedené skutočnosti v zásade odôvodňovali uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody pri hornej hranici zákonom ustanovenej trestnej sadzby.

Ak okresný súd napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom upravenej trestnej sadzby, podľa odvolacieho súdu tak konal v prospech obžalovaného v dôsledku nesprávneho vyhodnotenia pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností. Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd nesprávne ustálil danosť poľahčujúcej okolnosti na strane obžalovaného podľa § 36 písm. l) Tr. zákona. Záver okresného súdu o úprimnom oľutovaní trestného činu obžalovaným v zmysle § 36 písm. l) Tr. zákona je v rozpore so zistenou viacnásobnou recidívou úmyselnej trestnej činnosti vyplývajúcej zo sklonov obžalovaného k nerešpektovaniu záujmov chránených Trestným zákonom. Z uvedených dôvodov odvolací súd dospel k záveru, že uložený trest odňatia slobody vzhľadom na okresným súdom ustálený pomer poľahčujúcich a priťažujúcich okolností a nemožnosť nápravy obžalovaného nesie práveže znaky zrejmej neprimeranej miernosti. Uvedené pochybenie v prospech obžalovaného však odvolací súd nemohol odstrániť pre absenciu odvolania prokurátora proti napadnutému rozsudku v neprospech obžalovaného.

Podľa názoru odvolacieho súdu okolnosti prípadu a pomery obžalovaného bezpochyby neodôvodňovali použitie § 39 ods. 1 Tr. zákona. Okolnosti, za ktorých bol stíhaný skutok spáchaný a predovšetkým doterajší spôsob života obžalovaného, ktorý svedčí o jeho sklonoch páchať úmyselnú trestnú činnosť, nemožno považovať za okolnosti prípadu alebo pomery obžalovaného predpokladané v § 39 ods. 1 Tr. zákona. Aplikácia § 39 ods. 1 Tr. poriadku by tiež odporovala účelu trestu vyjadrenému v § 34 ods. 1 Tr. zákona, predovšetkým represívnej funkcii trestu, vrátane požiadavky výchovného pôsobenia trestu (jeho druhu a výšky) na ostatných členov spoločnosti.

Odvolací súd sa nestotožnil ani s námietkou obžalovaného o značnom časovom odstupe medzi okamihom spáchania stíhaného skutku a časom uloženia trestu odôvodňujúcim postup podľa § 39 ods. 1 Tr. zákona. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že počas trestného konania sa obžalovaný nachádzal vo výkone trestu odňatia slobody v Českej republike. A práve s tým spojená potreba vykonávania úkonov medzinárodnej právnej pomoci viedla k predĺženiu celkového času trvania trestného konania. Vzhľadom k uvedenému podľa názoru odvolacieho súdu nemožno dávať za vinu orgánom činným v trestnom konaní a ani okresnému súdu dlhšie trvajúce objasňovanie predmetnej trestnej veci.

Odvolací súd preto v zhode s názorom okresného súdu dospel k záveru, že v prípade obžalovaného, ktorého správanie podľa registra trestov vykazuje znaky dlhodobej recidívy, je vylúčená aplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zákona. Z tohto dôvodu okresný súd pri prejednávaní trestnej veci obžalovaného nekonal v rozpore s rozhodnutiami slovenských súdov, na ktoré obhajoba poukázala v písomných dôvodoch odvolania.

Ak teda okresný súd vzhľadom na vyššie uvedené rozhodné skutočnosti napadnutým rozsudkom uložil obžalovanému trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom zníženej trestnej sadzby, podľa názoru odvolacieho súdu, takýto trest nevykazuje znaky neprimeranej prísnosti v zmysle § 321 ods. 1 písm. e) Tr. poriadku.

Podľa názoru odvolacieho súdu okresný súd nepochybil ani pri zaradení obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia podľa § 48 ods. 2 písm. b) Tr. zákona, nakoľko obžalovaný bol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.

Odvolací súd nezistil pochybenie ani v súvislosti s uloženým trestom prepadnutia veci a ani pri rozhodovaní okresného súdu o nárokoch poškodených na náhradu škody. Nároky na náhradu škody

boli poškodenými včas a riadne uplatnené a súčasne boli podložené dôkazmi tvoriacimi obsah trestného spisu, čo vylučuje danosť obžalovaným namietanej vady v zmysle § 321 ods. 1 písm. f) Tr. poriadku.

Následne odvolací súd preskúmal správnosť a zákonnosť napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu aj z hľadiska existencie prípadných chýb, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania.

Z tohto hľadiska odvolací súd považuje za potrebné poukázať na to, že podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak

- a) vo veci rozhodol nepríslušný súd,
- b) súd rozhodol v nezákonnom zložení,
- c) zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu,
- d) hlavné pojednávanie alebo verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obvineného, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- e) vo veci konal alebo rozhodol orgán činný v trestnom konaní, sudca alebo prísediaci, ktorý mal byť vylúčený z vykonávania úkonov trestného konania,
- f) trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje,
- g) rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom,
- h) bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa,
- i) rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť,
- j) bolo uložené ochranné opatrenie, hoci na to neboli splnené zákonné podmienky,
- k) proti obvinenému sa viedlo trestné stíhanie, hoci bolo neprípustné,
- l) odvolací súd zamietol odvolanie podľa § 316 ods. 1, hoci na to neboli splnené zákonné dôvody, alebo zobral na vedomie späťvzatie odvolania obhajcom alebo osobou uvedenou v § 308 ods. 2 napriek tomu, že obvinený nedal výslovný súhlas na späťvzatie odvolania,
- m) pred podaním obžaloby generálny prokurátor zrušil právoplatné rozhodnutie prokurátora po lehote uvedenej v § 364 ods. 3,
- n) bol obvinenému uložený trest odňatia slobody na doživotie a súd rozhodol, že podmiennečné prepustenie z výkonu tohto trestu nie je prípustné.

Na základe preskúmania napadnutých výrokov rozsudku okresného súdu z uvedených dôvodov odvolací súd v prejednávanom prípade nezistil existenciu väd napadnutého rozsudku, uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 Tr. por.

Podľa § 319 Tr.por. odvolací súd odvolanie zamietne, ak zistí, že nie je dôvodné.

Keďže s poukazom na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné, rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté hlasmi členov senátu v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.